

Rendir-se a la força de l'amor

Sovint la vida ens porta a situacions en què, a poc a poc i sense adonar-nos-en, ens tanquem en nosaltres mateixos: una discussió, les pròpies certeses, l'ego o les pròpies pors.

Però de vegades, n'hi ha prou amb aturar-se davant d'una pregunta senzilla, feta amb paraules simples, per entreveure possibilitats inesperades de canvi: "Qui ets tu per a mi?" o, dit d'una altra manera, "Qui soc jo per a tu?" Preguntes que, com diu Margaret Karram, obren el camí a gestos concrets: "fer el primer pas, escoltar, no escatimar temps, deixar-se tocar pel dolor"¹. És evident: si pensem en els altres, no pensem en nosaltres mateixos, ni en les nostres debilitats, fracassos o ferides. Pensar en l'altre ens porta a posar-nos en el seu lloc, amb una actitud de reciprocitat: "com em sentiria jo si l'altre em digués el mateix que jo li estic dient?" o "què puc fer per ell?"

Si les nostres accions neixen del desig de prioritzar el benestar de qui tenim al costat, tot pot agafar una dimensió més gran, fins al punt que podem dir a l'altra persona que l'estimem amb llibertat i sense esperar res a canvi.

Però a vegades, ens pot envair el desànim, la frustració, el cansament. El metge nord-americà Ira Robert Byock afirma que els moments de més desesperança neixen quan un se sent presoner d'una "gàbia de ràbia, por i desconfiança"². En aquests moments, rendim-nos a la força de l'amor, que tot ho pot, que ens allibera de lligams i ens encoratja a recomençar sense por. Ho expressa així el grup musical Gen Rosso en una de les seves cançons: *"Tornar a començar és com tornar a dir sí a la vida, per després alliberar-se i volar cap a horitzons infinits, on el pensament no té por. I veure com casa teva esdevé tan gran com el món. Tornar a començar és creure en l'amor i sentir que, fins i tot en el dolor, l'ànima pot cantar i no aturar-se mai."*

Una actitud d'aquest tipus pot portar a un canvi personal, però també comunitari, quan compartim, en un diàleg sincer i constructiu, els nostres neguits. En aquest clima d'autèntica amistat, podrem reconstruir un teixit social que substitueixi la ràbia per la reflexió, la por per la recerca de nous camins, i la desconfiança per esperança. Ens convertirem en signe d'una nova manera de construir societat.

A vegades, realment, n'hi ha prou amb una paraula senzilla:
"Tu per a mi ets important... perquè tu ets tu!"

¹ M. Karam: "Proximitat" - 2024

² in: The Economist – The 2015 Quality of Death Index. Ranking palliative care across the world